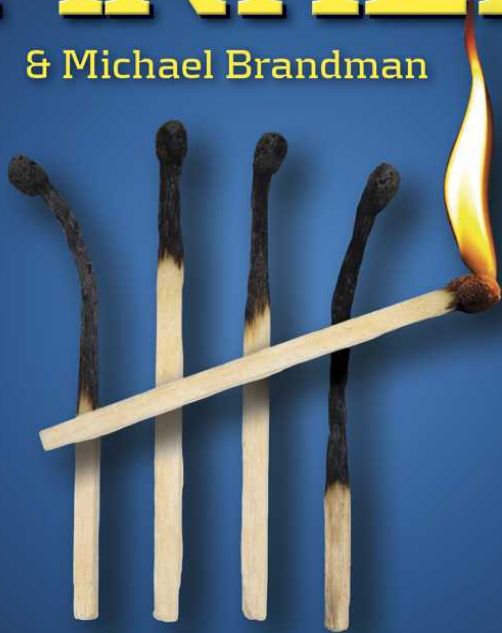

Robert B. PARKER

& Michael Brandman

VRAŽEDNÉ BLUES

VRAŽEDNÉ BLUES

Robert B.
PARKER

& Michael Brandman

**VRAŽEDNÉ
BLUES**

Přeložil Michal Prokop

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by The Estate of Robert B. Parker

All rights reserved.

Z anglického originálu *Killing the Blues*

(Published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2011)

přeložil © 2012 Michal Prokop

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807615443

Pro Joannu...
... se kterou je všechno možné...
... a pro Boba

1

Jesse Stone nemyslel na nic jiného než na kávu, když za slunného jarního novoanglického rána přicházel na policejní stanici v Paradisu.

Obvykle se nejprve zastavil u kávovaru. Jakmile však spatřil, co se odehrává u stolu Loďáka Simpsona přes uličku naproti kuchyňce, odebral se rovnou do své kanceláře.

S Loďákem se hlasitě dohadovali muž a žena středního věku, oba v drahých šatech a s pečlivě upravenými vlasy. Muž byl bez sebe zlostí. Jeho obličej měl barvu červené řepy a žena se o něj očividně bála.

„Molly,“ zeptal se Jesse, „co se děje?“

Šla za ním do kanceláře.

„Turisti. Zmizelo jim auto. Sjeli z dálnice na Paradise Road a hledali nějaký podnik, kde si dají snídani. Zastavili se u Daisy. Než se najedli, jejich auto se ztratilo. Poslední model Hondy Civic.“

„A proč tolik křiku?“ zajímal se Jesse.

„Myslí si, že jim auto někdo odtáhl.“

„A ten někdo jsme byli my?“

„Ano. Protože parkovalo proti předpisům.“

„Oni ho neodstavili na Daisyině parkovišti?“

„Ne.“

„A řekli, proč nebylo na Daisyině parkovišti?“

„Když viděli její bistro, nevěděli, jestli se jim bude líbit. A tak zaparkovali na ulici. V červené zóně. Pak usoudili, že bistro je v pořádku, ale k autu se už nevrátili.“

„A teď si myslí, že jsme ho odtáhli?“

„Ano.“

„A odtáhli jsme ho?“

„Rich to právě prověřuje.“

Jesse vzdychl.

„Molly, můžu se tě na něco zeptat?“

„Od kdy potřebuješ povolení, aby ses mě mohl ptát?“ zajímala se.

„Mohl bych si dát hrnek kávy, prosím?“

„Mohl. Je tam čerstvá.“

„Já vím. Cítím ji.“

„Mám tady počkat, než si ji přineseš?“

„Chci, abys mi ji přinesla ty.“

„Mám ti nosit kafe?“

„Ano.“

Tázavě se na něj podívala.

„Nechci se pouštět do řeči s těmi lidmi,“ vysvětlil Jesse.

„Proč?“

„Protože o tom rozhoduju já a já jsem právě rozhodl, že s nimi ještě mluvit nechci. Doneses mi tu kávu, prosím tě?“

„Tohle mám u tebe, Jesse,“ řekla Molly a vyšla z kanceláře.

Nemám to jednoduché, pomyslel si Jesse.

Molly se vrátila s kávou, následována Loďákem a dvojicí z chodby.

„Chtějí mluvit přímo s tebou,“ objasnila Molly, když Jessemu podávala hrnek.

Dvojice se protáhla kolem Molly a zastavila se před Jesseho stolem.

„Co jste provedli s naším autem?“ otázal se muž.

„Jesse Stone,“ představil se Jesse. „Jsem tu policejní velitel.“

„Norman Steinberg,“ řekl muž. „Moje žena Linda. Chceme vědět, co je s naším autem.“

„Loďáku,“ začal Jesse, „co jsme se dozvěděli od Bauera?“

„Je ve Smittyho odtahovce, Jesse,“ odpověděl Loďák.

„A?“

„Auto nenašel.“

„Takže ho tam nemají?“

„Vypadá to tak, Jesse.“

„Je možné, že ho někdo aukradl?“ zeptal se Jesse.

Zazvonil telefon a Molly ho zvedla.

„To je Bauer,“ oznámila Jessemu. „Chce s tebou mluvit.“

Jesse převzal sluchátko.

„Co jsi zjistil, Richi?“ zeptal se.

„Máme problém, šefe,“ odvětil Bauer. „Nejenže u Smittyho není Steinbergova honda, ale je tu jedna paní, která hledá svoje auto a tvrdí, že taky zmizelo. A zajímavé je, že i tohle by měla být honda.“

Jakmile se situace uklidnila a Steinbergovi byli převezeni do paradiské autopůjčovny, Jesse se v klidu pustil do přemýšlení.

Dnes se stěhoval. Konečně došlo k jeho rozhodnutí opustit byt, ve kterém bydlel od příchodu do Paradisu.

Pronajal si ho hned na začátku, když jeho budoucnost byla ještě nejistá. Navzdory výhledu na přístav to byl v podstatě praktický prostor, který tehdy vyhovoval jeho potřebám.

Jenže jak šly roky a jeho postavení v Paradisu bylo stále stabilnější, zatoužil po něčem, co by lépe vyhovovalo jeho osobnosti a potřebě soukromí.

Byl to kapitán Healy, vrchní vyšetřovatel z oddělení vražd a paradiský občan, kdo Jesseho upozornil na malý domek u moře nedaleko Paradiské zátoky. Patrová chata stála na útesu a nabízela výhled na

zátoku. Kvůli oprýskanému vzhledu a odlehlosti působila tajemně a zároveň lákavě.

Patřila jednomu starému lékaři a jeho manželce, kteří usoudili, že již zažili dost novoanglických zim. Stěhovali se na Floridu, aby byli blíž dětem a vnoučatům a unikli chladnému podnebí.

Nedokázali však dům prodat. Patřili do Paradiisu a narodily se tam jejich děti.

Existovala navíc možnost, že se jim bude příliš stýskat a rozhodnou se k návratu. Prozatím tedy usoudili, že dům pronajmou.

Healy je znal a zorganizoval seznamovací schůzku. Předpokládal, že jim bude připadat bezpečné svěřit dům paradiskému policejnímu veliteli.

Nemovitost dokonale vyhovovala Jesseho finančním možnostem, byla částečně vybavená a dost odlehlá na to, aby se mu zalíbila. Ačkoli bylo třeba nosit nákupy po úzké lávce pro pěší přes zátoku, na první pohled se do domu zamiloval.

O pár kousků jeho nábytku se postarají Dexterovi stěhováci. Osobní věci a oblečení si zabalil do krabic. Dexter vezme všechno najednou.

Jesse se naposledy prošel po bytě. Ačkoli nebyl založením sentimentální, byt mu přirostl k srdci, a když jej teď měl natrvalo opustit, pocítil momentální záchvěv nejistoty.

Pak zase nabyl rozvahy a odevzdal klíč správci domu. Dal svému bytu sbohem.

Jeho myšlenky se vrátily k pohřešovaným vozům.

Vzpomněl si, že kdysi četl, že jen idioti a mrtví věří na náhody. Nepovažoval za pravděpodobné, že mezi zmizeními dvou hond v jednom městě ve stejný den není žádná spojitost.

Nejprve ho napadlo, že auta byla ukradena. Věděl, že organizované gangy zlodějů se často vypravují do Nové Anglie, ale do Paradiisu zatím nikdy nezavítaly.

Letní sezona byla za dveřmi a poslední věcí, kterou chtěl Jesse vídat na své stanici, byly tváře turistů, jimž se ztratila vozidla.

A třebaže mu na Carteru Hansenovi příliš nezáleželo, Jesse si byl jistý, že tento současný předseda městské rady to vidí stejně.

Při odchodu z kanceláře Jesse slyšel, jak se mu v hlavě zlověstně rozezněly varovné zvony.

2

Carter Hansen čekal, až Jesse vstoupí do jednacího sálu, a teprve pak zahájil každoroční schůzi o stavu paradiských příprav na léto.

Jesse se podle svého zvyku usadil v zadní řadě, vedle Molly a Lod'áka.

Dnešní schůze přilákala početné publikum, sestávající zejména z významných osobností města a angažovaných občanů.

Byla tu i většina stálých paradiských policistů. Peter Perkins. Arthur Angstrom. Richard Bauer. Dostavilo se i pár letních posil.

Na pódiu sedělo pět členů městské rady včetně nedávno znovuzvoleného Hastingsse Hathawaye, někdejšího předsedy.

Hasty dříve vlastnil První paradiskou městskou banku. Protože mu však hrozil bankrot, navázal spolupráci s jedním bostonským mafiánem a využíval banku k praní špinavých peněz, což náhle skončilo, když jeho zločiny odhalil Jesse Stone, kterého předtím najal sám Hasty.

Byl zatčen, souzen a odsouzen k pěti letům za mřížemi a později mu byl trest snížen na dva roky. Protože mu část trestu odpustili za dobré chování, Hasty si odseděl jen šestnáct měsíců.

Po propuštění měl soudem zakázáno vrátit se do bankovnictví, a tak si otevřel autobazar s luxusními vozy.

Stavěl na svém nakažlivém temperamentu a přirozeném šarmu, a když za platformu „odpuštění“ usiloval o znovuzvolení do městské rady, bez problémů ho dosáhl.

Carter Hansen, který se stal předsedou rady poté, co Hasty putoval za mříže, rozhodně nebyl nadšený z toho, že je Hathaway zpátky. Zastával názor, že odsouzený člověk do městské rady nepatří. Hanse-
novi také vadilo, že Hasty před lety navzdory jeho naléhání přijal Jesseho Stonea na místo policejního velitele.

Ačkoli byl Hansen nucen přiznat, že velitel Stone se projevil jako dobrý ochránce zákona, žádné zvláštní pouto mezi nimi nevzniklo.

Úderem předsednického kladívka zahájil schůzi.

„Občané Paradisu,“ pronesl, potěšen tónem vlastního hlasu. „Přístup-
me k jednání. Opět se blíží letní sezona a nás čeká nabitý program.“

Obrátil pohled k Jessemu.

„Veliteli Stone, chcete nám něco říci ke svým plánům na léto?“

Jesse zůstal sedět a mlčel, čímž Hansena uvedl do rozpaků. Nakonec
vstal a promluvil.

„Budeme připraveni,“ slíbil.

Pak se zase posadil.

„To je všechno?“ podivil se Hansen. „Víc nám nepovíte?“

Jesse zavrtěl hlavou.

Na stupínku se k Hansenovi naklonil radní Morris Comden a za-
šeptal mu do ucha:

„Moc toho nenamluví, co?“

Hansen poznámce nevěnoval pozornost.

„Do zápisu bych prosil uvést, veliteli Stone, že městská rada schválila
uvolnění financí na najmutí posil policejního sboru pro letní sezona. To
nám umožní lépe sloužit turistickému ruchu, který je pro Paradise hlav-
ním zdrojem příjmů. Předpokládám, že jste tomuto kroku nakloněn.“

„Jsem,“ přisvědčil Jesse.

„Předpokládám také, že vaši lidé byli řádně poučeni, pokud jde o pravidla přijatelného chování během dlouhé a náročné letní sezony.“

„Byli.“

Jesse si všiml, že se na něj Molly dívá a tváří se podrážděně.

Obrátil se k ní a usmál se.

Carter Hansen seděl a nic neříkal.

Jesse seděl a nic neříkal.

Nakonec promluvil Hansen:

„Tak dobrá. Vyslechli jsme velitele Stonea a já bych rád představil Alexis Richardsonovou, kterou jsme najali, aby řídila propagaci a plánování akcí během letní sezony. Alexis má za úkol přesvědčit veřejnost, že Paradise je tím pravým místem pro letní dovolenou.“

Jesse sledoval, jak mladá žena v první řadě vstává a za vlašného potlesku směřuje k řečnickému pultíku.

Pozorně vyslechl její povídání o plánech uspořádat letní hudební festival. Vypadala na necelých třicet a byla mimořádně hezká a elegantně štíhlá. Na sobě měla černé letní sáčko od Donny Karan, velmi krátkou sukni a bílou blůzu s rozhalenkou. Krk si ozdobila jednoduchým zlatým řetízkem. Měla bledou pleť a mikádo z vlasů černých jako uhel, které si neustále odhazovala rukou z čela.

Zatímco hovořila, přejížděla pohledem po přítomných a občas se zastavila u Jesseho. Mluvila krátce a pak se vrátila na své místo.

Carter Hansen se přesunul k pultíku a po jeho stručném proslouvu následovaly příspěvky několika důležitých obchodníků, ředitele paradiské nemocnice, velitele hasičského sboru a ředitele městských služeb.

Stejně jako slečna Richardsonová se všichni řečníci soustředili na své letní iniciativy a stupeň připravenosti.

Jesseho pozornost upadala.

Jeho myšlenky se stočily k Sunny Randallové. Ačkoli se rozhodli přistoupat ve svém poněkud zvláštním vztahu k dalšímu kroku, situace se náhle změnila, když Sunny přijala práci, kvůli níž musela na léto do Evropy.

Jakmile byla pryč, Jesse shledal, že se jeho odhodlání vytrácí. Začal pochybovat. Pronásledovaly ho vzpomínky na manželství s Jenn. Měl psychické zábrany znovu se otevřít. Uvědomoval si, že se víc a víc uzavírá do sebe a cítí se ve své samotě stále bezpečněji.

Náhle ho ze zasnění vytrhl hlas.

„Jesse,“ řekla Molly, „vzbud' se. Schůze skončila.“

3

Když Jesse a Molly vyšli z radnice, spatřili hloučky lidí, kteří postávali na chodníku a diskutovali.

Alexis Richardsonová stála sama a pozorně se rozhlížela po ostatních.

„Veliteli Stone,“ zvolala, jakmile uviděla Jesseho.

Přistoupila k němu.

„Jesse,“ oslovil ji.

Líbilo se mu, jak ta žena vypadá. Zblízka ještě víc.

„Alexis,“ představila se. „Myslíte, že byste si pro mě udělal chvilku, Jesse? Ráda bych se u vás zastavila a seznámila vás se svými záměry na léto.“

Jesse mlčel.

Přiblížila se a ztišila hlas.

„Mám několik plánů, jak podpořit turistický ruch,“ pokračovala. „Chtěla bych pořádát prázdninové akce. Celodenní hudební festivaly. Rock. Lidi se do Paradisu potáhnou jako do Woodstocku. Utáboří se na plážích.“

„Táboření na pláži je zakázáno,“ upozornil Jesse.

„Mluvím naprosto vážně,“ odvětila.

Došel k nim Hasty Hathaway.

„Dobrý den, Jesse,“ pozdravil.

„Buďte zdrav, Hasty,“ opáčil Jesse.

Alexis této chvíle využila k odchodu. Podívala se na Jesseho, zvedla ruku k uchu, natáhla palec a malíček, jako kdyby držela telefon, a němým pohybem rtů slíbila *Zavolám vám*.

„Doufám, že jsem vás nevyrušil,“ prohodil Hasty a díval se za ní.

„Ta holka má nádherné nohy.“

„Rád vidím, že se některé věci nemění,“ konstatoval Jesse.

„Co ta pohřešovaná auta?“ zeptal se Hasty. „Slyšel jsem, že zmizely dvě hondy.“

„Nevěřte všemu, co slyšíte.“

„Žijeme na malém městě. Žádné tajemství tady nevydrží dlouho.“

Jesse mlčel.

„Kdybyste něco potřeboval, cokoli,“ pokračoval Hasty, „dáte mi vědět?“

„Dám.“

„Doufám, že to neříkáte jen tak.“

„Neříkám to jen tak, Hasty.“

„To doufám,“ zopakoval Hasty. „Víte, oblíbil jsem si vás, Jesse.“

Jesse na okamžik položil dlaň Hastymu na rameno a pak se odvrátil.

Spatřil Molly a zamířil k ní.

Zástup na chodníku prořídil. Několik opozdílů Jesseho pozdravilo, když procházel kolem nich.

„Vypadá to, jako kdybys kandidoval do rady,“ poznamenala Molly.

„Jsem velice oblíbená místní postava, Molly.“

„Jedině díky tomu, že jsi policejní velitel.“

„Co tím myslíš?“

„Myslím tím, že tvoje obliba je jenom iluze. Něco, co patří k tvojí práci. Zkus jí nepodlehout.“

„To bylo kruté.“

„Já vím. Hlavně se drž mě. Mám v popisu práce zbavovat tě iluzí.“

„A vedeš si výborně. Jen tak dál, a čeká tě velké povýšení.“

„Jaké povýšení?“ zajímala se Molly.

„K tomu se dostaneme jindy,“ odvětil Jesse. Vykročili k jeho služebnímu vozu.

„Chceš něco vědět, Molly?“ začal Jesse.

„Co?“

„Mám dojem, že nám slečna Richardsonová možná přidělá spoustu práce.“

„V jakém smyslu?“ zeptala se Molly.

„Rock,“ odpověděl Jesse.

„Což znamená?“

„Problémy. Přímo v našem roztomilém městečku.“

4

Byl podvečer a Jesse již několikrát přešel lávku pro
pěší a pokaždé se vracel s náručí potravin a dalších
zásob.

Obhlédl místnosti malého domku, překračoval své krabice, prozkou-
mal stávající zařízení a přemýšlel, kam umístí svůj nábytek.

Vyšel na zadní verandu s výhledem na zátoku. Vdechl svěží večerní
vzduch. Odlehlost domu zajišťovala soukromí a klid, o jakých si v bytě
mohl nechat jenom zdát.

Vrátil se do patra. Hledal mezi krabicemi tu s nápisem „ložní prá-
dlo“. Našel prostěradla a povlečení a připravil si postel.

Právě vyšel ze sprchy, když si uvědomil, že někdo hlasitě klepe na
přední dveře.

„Moment,“ zavolal Jesse. „Už jdu.“

Co nejdůkladněji se osušil a ovinul si ručník kolem pasu. Z vlasů mu
ještě odkapávala voda, když otevřel.

Za dveřmi stál Healy, nyní jeho soused.

„Nevybral jsem si nejlepší chvíli,“ usoudil.

„Proč myslíš?“ zeptal se Jesse.

„Šel jsem domů, a tak mě napadlo, že se zastavím a podívám se, jak se ti vede,“ pokračoval Healy. „Takže jak se ti vede?“

Jesse ještě úplně neoschl. Ručník se mu uvolnil a on jej zachytil těsně předtím, než stačil sklouznout na podlahu.

„Padá ti to,“ upozornil Healy.

Jesse se na něj zadíval.

„Vadilo by ti, kdyby ses o sebe chvíli postaral, než na sebe hodím nějaké svršky?“

„Svršky?“ podivil se Healy.

„Oblečení,“ vysvětlil Jesse. „Překlad do jednoduššího jazyka pro případné omezení, kteří by mohli postávat na mém prahu.“

„Pusť se do toho,“ usmál se Healy. „Kde máš skotskou?“

„V kuchyni,“ odpověděl Jesse a vydal se po schodech nahoru.

Healy zamířil do kuchyně, objevil láhev a nalil si pořádnou sklenku Jesseho whisky Johnny Black.

Otevřel dvojité francouzské dveře, které vedly z obývacího pokoje na verandu. Vyšel ven.

Na verandě byly neuspořádaně rozmístěny pohovka pro dvě osoby, dva stoly a křeslo z lepeného dřeva, přičemž žádný kus zřejmě nikdy nebyl nový.

Healy se posadil do křesla, spokojeně upil skotskou a beze slova se díval na odlesky zapadajícího slunce na proměnlivé hladině zátoky.

Připojil se k němu Jesse, oblečený do džínů a svetru. Přinesl si vlastní sklenku.

„Je tu krásně,“ poznamenal Healy.

Jesse přikývl a usadil se na pohovku.

„Díky, žes to zařídil,“ řekl. „Už teď se tu cítím jako doma.“

Healy se usmál.

„Je to nádherný dům,“ dodal.

Jesse se usmál.

Chvíli seděli mlčky.

„Slyšel jsem, že se ti ztratily dvě hondy,“ začal Healy.

„Zajímalo by mě, jestli je v Massachusetts někdo, kdo o těch hondách ještě neví,“ opáčil Jesse.

„Možná to není ojedinělá událost,“ pokračoval Healy. „Moji muži zaznamenali, že krádeží aut přibývá. Oddělení pro boj s organizovaným zločinem si myslí, že by to mohl být začátek něčeho většího.“

„Něčeho organizovaného?“

„Ano.“

„V Paradisu?“

„Podle nich ano,“ přisvědčil Healy.

„Lidé z oddělení pro boj s organizovaným zločinem si myslí, že naši přátelé z podsvětí v Paradisu kradou auta na díly?“

„Doneslo se nám, že tvoji takzvaní přátelé vycítili obrovský potenciál podnikání v téhle končině,“ odvětil Healy.

Jesse mlčel.

„Léto je pro ně obzvlášť příznivé,“ dodal Healy. „Spousta turistů. Spousta vozidel. Dokážou auto ukrást, rozebrat a zbavit se ho rychlostí blesku.“

„Hondy a toyoty,“ poznamenal Jesse.

„Ty jdou nejlíp na odbyt,“ řekl Healy.

„A vynáší to,“ pokračoval Jesse.

„To bys koukal,“ přisvědčil Healy.

„Napadá tě, jak by se tomu dalo zabránit?“ zajímal se Jesse.

„Dělám na oddělení vražd, ne v registru motorových vozidel.“

„Musí existovat nějaká souvislost.“

„Až na nějakou přijdeš, dej mi vědět,“ požádal Healy.

„Prima začátek sezony,“ zabručel Jesse.

„Mohlo by to být horší,“ namítl Healy.

„Například?“

„Co třeba drogy?“

„To by bylo horší,“ souhlasil Jesse. „Máš představu, kdo to celé řídí?“

„Ještě na tom pracujeme.“